

Jindra

Román z českého života od J. Kliepery.

Katynka již asi po třetí vešla se vzkazem a nyní i rozkazem paní Jarýnové, by Jindra se odebrala již mezi hosty, a Jindra vždy ji odhývala výmluvou nebo slibem, že přijde za chvíli.

Služebné děvče právě odešlo od Jindry z pokoje, když tato nepokojně se vzechopila, několikrát pokoj přešla a pak opět se zastavila, bedlivě naslouchajíc šumotu na chodbě a po celém domě, který se byl valným počtem příchodů již tuhá po celém stavení rozvlnil.

Zamyslíla se. — Což kdyby jí byl hrabě přece jen oklamal? Kdyby nechtěl anebo nemohl splnit své přípovědi? Jak hrozné, zoufalé by pak bylo postavení otce, který by pak dojístka byl zničen! Zdálo se jí nyní najednou, že připověď hraběte byla příliš rychlá, nerozvážná; uvažovala teprv teď, jak velká oběť od hraběte by to byla, kdyby za nějakých nepříznivých peněžních poměrů otci skutečně pomohl.

Připadlo jí nyní najednou na mysl, jak vřelým tónem a způsobem se s ní byl hrabě Ostrovín bavil a jak od nějakého času, totiž od onoho masopustního plešu v městečku, kde ona k němu později chladnou byla, ustal ve svých návštěvách u nich v Háji a sám v chování k ní byl schladl. Pozorovala ovšem při poslední své schůzce s hrabětem minulou neděli v lese, že opět vřele a něžlivě, ale napadala jí bázeň, že to je, nom škrabáčka byla, kterou jí chtěl ležce upokojiti a obtížnou věc s krku zbýti.

Kdyby tomu tak bylo? Kdyby hrabě — avšak ne, ne; Ostrovín je šlechtic, věřila v poctivost i v šlechtost jeho povahy, on jí nemohl klamati, on jí zajisté nezklame. A přece proč tak dlouho prodává, proč jí a otec tak dlouho nechává čekati na pomoc, na spásu? A zase vkrádalo se podezření a nedůvěra do prsou jejich. Kdyby přece slovu nedostál — pak byl pád otcův neodvratný. A s tím by se rozprehlo všechno štěstí i blaho nad hlavou Jindřinou.

I nejsladší sen její, ve kterém poslední čas stálo žila, ve kterém se kochala a ukájela nejbláhší nájezi do budoucnosti, spojení její s Lípou, bylo by uvedeno v pochybnost. Bylo i pak ještě možno, aby se schudlá stala choť Lípou? Byl by i on pak ještě jí chtěl pojmovti za ženu? Ale jenom okamžik jí tato podivná myšlenka opanovala a jí oproti zakvápěla se v duši Jindřině jasně a pevně jistota: takový muž, tak pevný, hodný a poctivý jako Lída neměl tak ležce svých názorův ani myšlenek, ten rozhodnuv se jednou, rozhoduje se pro vždy a sleduje pevně své záměry a cíle, byť i za překážkami ležely. A v úzkosti i nepokojí, v obavě a rozčilení, do kterého jí uváděla nebláhá situace tato, při myšlence na Lídu vstupovaly klid, uspokojení a blaho, jaké jediné šťastná láska srdci podati může, v mysl Jindřinu. Ona poznávala a cítila, že obraz Lípův v srdci jejím, a vědomí, že jest jím vřele a vroucně milována, tvoří nyní nejpodstatnější část její bytosti a jsoucnosti, jejího celého života.

V tom okamžení zazněly venku na chodbě kroky, klepalo se na dveře, ty se otevřely, a do pokoje vstoupil salonním oblekem co nepečlivěji přioděný hrabě Ostrovín. "Vy, pane hrabě!" pronesla rychle radostně Jindra, sotva uzevši Ostrovína vstupovat a spěšně mu již kráčela naproti.

"Já, slečno Jindro," odvětil hrabě a upjal dychtivě zraky své k spanilé dívce, jež v přístroji k zářavé krásou zářila; pak pokročil k ní blíž a ujal ruku její a líbaje ji, s dlouhým pohledem a obli jej pravil: "Slibil jsem vám, že peníze přinesu, nuže, zde tedy jsem."

"Vy přinášíte, pane hrabě, němu otec —" zvolala zachvívajíc se hlasem Jindra, pohledujíc téměř zrakoma svýma hraběte.

"Dvakrát sto a padesát tisíc; zde jsou, z části v dobrých směnkách a z části na hotovosti," od-

větil klidně hrabě. "A poněvadž jsme spolu jediné ve věci této jednali, uložím je v ruce vaše; na- ložte jimi po své libosti." A Ostrovín vydobyl z náprsní kapsy velikou i tlustou toboleku, podával jí, ležce se ukláněje Jindře.

"Pane hrabě — šlechtyní, velkodušný příteli — tisícekrát díky — Bůh vám odplat!" pronesla se slzami v očích Jindra všechna se chvějíc a tisknouc křečovitě ruku hraběte.

"Drahá Jindro," pronesl teď i hrabě zachvívajíc se hlasem, "prokázal jsem vám tím skutečně důležitou službu?"

"Šlechtyní hrabě, a vy ještě se tážete? Službu ceny největší, nej- skvostnější pro mne, vždyť tím za- chraňujete mého otce, nás všechny!"

"Smím se tedy nadíti nějaké odměny?" tázal se měkce nyní hrabě, přistupuje až k samé Jindře.

"Ó, žádejte, volte!" pronesla v zápalu Jindra.

"Nuže," odvětil po krátkém váhání hrabě, "pak vás žádám za tuto ruku vaši."

Jindra mu jí s úsměvem podala. Ostrovín na ni hleděl tiše a pak zavrtěl hlavou, pravil vroucně: "Vy mi nerozumíte, milá Jindro. Žádám za tuto ruku na vždy, aby byla mou, neboť vás miluji!"

a drže ruku její ve své, mosené jí stiskl, objav druhou kolem pasu Jindru. Jindra, v jejímž obličejí se zjevilo náhlé nevyřlovné leknu- tí, couvla a vyprostila se z objetí Ostrovínova.

"Pane hrabě," pronesla zmate- ně, "nezertujte se mnou" takovým způsobem v tak vážné chvíli."

"Při sám Bůh, nezertuji! Každé slovo spečetím vám svou přísahou, budete-li chtíti," zvolal nyní Ostrovín v rozčilení.

"To nemůže býtí vás opravdo- vý skutečný úmysl," pronesla smutně Jindra, posud ještě nevě- řivě v tvář hraběti pohližejíc.

"Dokládám se svým čestným slovem, že vás miluji nevyřlovně!"

Jindra ulekaná mlčela hledíc skoro s bázní na hraběte. Po malé chvíli však zavrtěla hlavou a pravila s úsměvem: "Ne, ne, pane hrabě; kam by nás tato láska ve- dla?" namítala pak.

"Kam by nás vedla, milovaná Jindro?" opětoval ohnivě hrabě.

"Kam budete chtíti — k oltáři!"

"Vy, pane hrabě, vy byste mne učinil svou ženou?" tázala se překvapená Jindra.

"Ó dejte mi k tomu jen své svolení!" prosil Ostrovín vroucně.

"Ne, ne — to nemůže být," od- porovala úzkostlivě Jindra.

"Proč?" tázal se bouřlivě hra- bě.

"Můj a váš rod," namítala dívka s nevyřlovnou úzkostí.

"Šňátkem se vyrovnají," vy- vracel horlivě Ostrovín.

"Nikdy — a kdyby vše se vy- rovnalo, nemůže to přece býtí!"

"Ó nemluvte jen, povězte mi proč, proč ne?" dotíral naruživě hrabě.

"Nemohu býtí vaší!" pronesla v strašlivé tísni Jindra.

"Ze nemůžete!" zvolal trpce hrabě a pak pronesl vyčítavě: "To ta slibovaná odměna za služ- bu mou?"

"Pane hrabě," zvolala bolestně Jindra, vztahujíc prosebně rukou svých k němu, "žádejte ode mne všeho, všeho, všeho jiného, jenom ne ruky mé a jenom ne lásky mé!"

"Já bez obou nemohu žíti!" zvolal naruživě hrabě. "Já vás musím milít, Jindro; musíte býtí mou choť!"

"Nikdy, nikdy!" odmítala od- od sebe u nejvyšší bázni Jindra.

"Ze nikdy!! — Pak i já — be- ru slovo své zpět, a cesty naše se na vždy rozdělí," odvětil najed- nou popuzeně hrabě a pokročil k stolku, na němž byla Jindra, to- boleku od něho vzavši, peníze po- zději položila, a sahal po ní.

přípověď svou o odměně mé. A co je slovo mé, co slib můj proti veškeré blaženosti mého života a pak opět proti útrapám dlouhého a nešťastného žití! Ó Jindro, vy nevíte, že zamilovav si vás již dávno, jsem vás v srdci choval ja- ko skvost nejdrahocennější, jako blahou naději svou a svůj nej- vzácnější cíl, vždy jen hledě k vám! S radostí jsem slyšel one- hdy žádost vaši, myslte, že splně jí k cíli dojdou. A protož žádejte se- be větších i značnějších obětí, žá- dejte statků, milionů — vše, vše vám složím k nohám — ale buďte za to mou, mou ženou, hraběnkou Ostrovínovou!"

"A myslíte, že byste byl se mnou šťasten?" pronesla smutně Jindra, hledě truchlivě k hraběti.

"Budu — budu!"

"Nikdy, hrabě! Nemohu vám proto podati ruky své!"

"Ale pak nebude ani váš otec nikdy více šťasten!" podotkl ško- dolně Ostrovín.

"Spravedlivě nebo!" zvolala zoufale dívka. "Můj ubohý, dra- hý otec!"

"Pan hrabě Ostrovín je zde?" zazněl dole v parku hlas páně Jarýnové, a Jindra vyčelila z něho náhlým zachvíváním radostí i naděje páně Jarýnovy v jistou spásu a zachránění své.

"Slečno, rozhodnete se; pan o- tee zde bude co nevidět," pobádal nyní ledovité hrabě, sleduje Jindřino počmání zrakem ostříž- vým. "Dejte mi svou ruku, sli- bte mi lásku svou, a peníze jsou vaše — aneb —"

"Pane hrabě, smilování — já nemohu!" zařpěla Jindra.

"Smilujte se vy nade mnou! I já nemohu jinak," pronesl měkce hrabě.

Hlas páně Jarýnovy zazněl v ho- voru nyní na schodech.

"Nuže, slečno?" tázal se po chvíli Ostrovín chvěje se očeká- váním.

Jindra bojovala strašlivý boj. Prsa její dmula se bouřlivě, rty pootevřené propouštěly těžce dech, a nozdry jejího nosku šfí- řily se a otvíraly, úzkostlivě lapa- jíce po vzduchu; mramorová ble- dost kryla jí líc, a ona těžce od- dychujíc, tiskla levou ruku svou křečovitě k srdci. Myšlenky její stavěly jí hrozné obrazy před oči její. Na jedné straně viděla po- bořené všechny pyšné chrámy své- ho blaha i štěstí, o nichž ještě před čtvrt hodinou tak sladce a tak důvěrně snila, viděla zoufají- cího Lídu a zničenou sebe, — a na druhé straně zřela opět ztome- ho otee svého potácejícího se v haubě a chudobě, svou matku v nezvyklé bídě a tím nesnesitelně- ším jí nedostatku a své bratry ja- ko žehráky!

Jest jednou vztáhla sepjaté ru- ce v zoufalém zalomení k hraběti, a pohledly zraky její zaslzené, že- brající úpěnlivě za milost, k ně- mu, ale setkaly se s planennými zraky hraběcími, jež jevíly jenom neuhasitelnou touhu a vášně, žá- dné však smilování.

Na schodech zazněly nyní pevné kroky.

"Volte buď zkázu otcovu — a- neb ruku mou!" zaznělo výhrůž- livě polohlasem od hraběte.

Z Jindřiných prsou vyvinulo se srdcovoně vzlyknutí, přede dvě- mi ozvaly se kroky i hlasy, a ona se slovy: "Jsem vaše!" — skoro bez vědomí sklesla; páže hraběte jí však zachytily a přivínutly moc- ně k prsům.

V tom okamžení otevřely se dveře, a v nich zjevil se pan Jarýn s paní svou.

Zastavili se na okamžení při výjevu v pokoji právě se odehrá- vajícím jako chromení a pak ry- chle vstoupili.

Hrabě Ostrovín, podržev jednou rukou Jindru v náručí, pokročil s ní o krok oběma vstříc, a podá- vaje pravou ruku panu Jarýnovi, pravil:

"Drazí rodiče, prosíme za vaše požehnání!"

"Pane hrabě!" pronesl pře- kvapený pan Jarýn, stauuv jako skamenělý uprostřed komnaty.

"Jaké to nenadálé překvape- ní!" vypravila se sebe neméně u- děšená, avšak s radostným zá- blesek v oku paní Jarýnová.

"Žádám vás za ruku milovaně Jindry!" přistoupil nyní k panu Jarýnovi hrabě Ostrovín, mozi tím co zde Jindra, hledouc a tu- měníc se, se zraky skloupenými stá- la, chvěje se jako list.

"Ty, Jindro, pana hraběte mi- luješ?" tázala se nyní paní Jarý- nová deery své. Tato místo odpo- vědi vrhla se na prsa matčina a s pláčem na nich ukryla svou tvář.

"Avšak vysvětlete mi, pane hrabě, přece" — zapačel teď pan Jarýn.

"Miluji vaši deuru již dávno; dnes dostalo se mi od ní slibu lá- sky, i žádám vás, byste mne dneš- ní společností, u vás shromážděné, s drahou Jindrou oznámili jako zasnoubené."

"Pane hrabě —" pronesla pře- kvapena paní Jarýnová.

"Neoddalujte největší naše ště- stí!" prosil důtklivě hrabě.

"I ty si tak přeješ, Jindro má?" tázala se pan Jarýn deery své, přistoupiv k ní.

"Učíte, milý otee," pronesla jedva srozumitelně Jindra, "jak si hrabě žádá."

"Ty tomu cheš, ty si tak pře- ješ?"

"Ano," odvětila tiše Jindra.

"Nuže, staň se tak!" rozhodl se pan Jarýn.

"Díky, vřelě díky!" zvolal v bouřlivé radosti hrabě a pak, od- váděje pana Jarýna k oknu, vzal na stole ležící toboleku s penězi a pravil: "Milý pane tehane, zde u- kládám část svého zápisu budoucí manželky své, drahé Jindřičky, prozatím v ruce vaše; je tam část- ka dvakrát sto a padesát tisíc latých. Nakládejte jimi, jak se vám líbí!"

"Vřelě, upřímně díky!" pro- nosil z hloubi řader vděčně pan Jarýn, tiskna významně ruku hra- běti.

"A nyní do salonu!" pronesl hrabě a pojav z lehka Jindru z objetí matčina, vtiskl jí na čelo políbení a podav jí rámě své od- váděl jí z pokoje. Paní Jarýnová a pan Jarýn kráčeli za nimi.

Zjevení se hraběte s Jindrou způsobilo v četné s hromážděné společnosti nemalý ruch; spole- čnost celá však překvapením jako by zkamenečila, když nedlouho na to pan Jarýn představil a oznámil všem přítomným hraběte Ostroví- na a deuru svou Jindru jako zas- noubené.

Teprv po chvíli celá společnost se vzpamatovala a hrnula se k o- běma stranám, by jim blahopřála.

XXIII.

Událostí námi v poslední kapi- tole říčenou změnila se celá situ- ce v Háji naprosto.

Jako blesk s čistě oblohy ude- řivší rozrušila celé sousedstvo a celou okolní krajinu zpráva, že hrabě Ostrovín bráti si bude za choť deuru páně Jarýnovu Jin- dru. Pokud náleželi sousedé pá- ně Jarýnovi a hraběte Ostrovína k šlechtě, odbývali mesalliance tu úsměškem a vtipkováním, a po- kud byli ze stavu měšťanského, závistí a pomlůvku, všichni však se divili, že událost ta tak rychle a neočekávaně nastoupila. U stra- ny nepřátelské, ústavovně, ne- tajili se zlobou a hněvem svým nad tím, že mimo nadání pan Jarýn, kterého již za ztračeného a za zkaženého měli, vítězně jich tenatům unikl; věděli, že nyní jsa tehánem hraběte, nikdy více v nich neuvázne, kdežto všechna strana národní hlasitě žáala, že horlivý a obětavý vlastenec pan Jarýn, věci její zachován jsa i dále bude moci ve prospěch její účinně působiti.

A panu Jarýnovi jako by bylo nové mladické síly přibýlo. Byl neustále až zmičně činný. Jeho záležitosti byly znova upraveny, urovnány, a veškerá jeho činnost v krátké době slibovala nejutě- nějšího výsledku.

Tak se jevíly býti věci zevně. Jinak však bylo v klidě domu páně Jarýnovy. Rozkládal se sice i zde šlý ruch, způsobený rychlými přípravami k nastávajícímu sňatku Jindřinu s hrabětem, který položen byl na počátek srpna, a na bedrách paní Jarýnové spo- dívalo bříme velké péče i starosti, aby důstojně a bohatě vypravila jedinou deuručku svou do záuku Ostrovna za nastávající jeho veli- telky. Ale na tváři a v prsou Jindry, jako šťastné nevěsty, kte- rá tak vysoko v rodu a bohatství vystoupiti měla, nešlih ani štěst- ný úsměv, ani bláhá spokojenost a radost — ušbrl rozkládaly se tmavé stíny utrpení a bledost zá- smutku a bola.

Denně však přijížděl odpátně hrabě Ostrovín a sušil se nej-

Frank Svoboda,
umělecký závod
POMNÍKOVÝ

Největší
sklad pomníků
ve Spojených Státech

1417 South 11 th Street
Phone Doug. 3444
1215-25 So. 13th Str.
Phone Doug. 1872

vrounějšími slovy a nejněžně- ším chováním, péčí i láskou roz- jasniti zasmušlou tvář své nevě- sty a rozplameniti temné zraky její. Jen když rodiče Jindřini a zvláště otec přítomní bývali, byla přístupnější, nutně se k vřelejšímu chování k hraběti.

Kdyby byla paní Jarýnová ob- dařena bývala větším vystrozra- kem a kdyby pan Jarýn právě nyní nebyl býval tak příliš za- městnan svým záležitostmi, byli by jistě zpozorovali, že chování Jindřino je zcela proměněné a jin- aké, než bývá u milující nevě- sty.

Jediný jen člověk zůstal udá- lostmi v záuku se sběhlými za po- slední doby zdánlivě nedotčen, stejný a klidný, jako dříve býval. Byl to Lída. Avšak co a jak ve- lice bylo on tehdy trpěl! A čím více bouře a víry vnitřní v prsou jeho zuřily, tím větší klid a téměř kamenný pokoj rozestřaly se po bledě jeho tváři; čím palčivější bo- lesti a útrapy na srdci jeho hlo- daly, tím laskavější a srdečnější byl ve všem svém stykání se s do- mácími v Háji. — Jen jedenkrát přemohlo jej dojetí, a to bylo u večer, když pan Jarýn překvapeně společností oznámil zasnoubení Jindřino s hrabětem. Stál právě o samotě proti dvěma do salonu, mysl na Jindru, proč se nezjevuje tak dlouho ve společnosti; v tom vstoupila hrabětem vedena do komnaty. Nezáviděl hraběti Ostrovínovi ani v nejmenším, že Jindru vede, ani pak, že později od buku jejího neodstupoval a s ní stále se bavil; ve společnostech za posledních doby obyčejně Lída zříd-

ka přibližoval se k Jindře, až ona jej sama zraky a znamením k so- bě vyzývati musila; věděla a byl přesvědčen, že proto přece ze všech Jindřině srdci je nejbliž- ším, a že odpovídají-li ústa sli- čného děvčete zbožňujícím a dvo- řícím jí pánům přívětivě a vesele, přece srdce její touží po něm a v zblžných, avšak vřelých, jemu jen srozumitelných pohledech vroucí pozdrav v každý okamžik jemu zasílá.

I v onen večer přál jí obdivu a nadšeného velebení, jakého se do- stávalo krásné dívce se všech stran. Oči jeho provázely s nej- častěji rozkoší poutavý a vášný zjev její, který podporeváv jsa ladným vkusem a zvyšován skvostným řátem, zjevoval se ja- ko neobyčejný úkaz dokonalé krás- y. Jediné nápadná bledost a matný lesk očí jejich mu našeptá- valy, že se přihodilo Jindře něco zvláštního.

(Pokračování.)

Odstaňte příčinu.

Závrat, bolení hlavy a zácpa zpravidla pochází od zlenivění ja- ter a od zadržené kvasící se po- travy v útrokách. Škodlivé látky, které mají býtí odvedeny z těla, bývají znovu vstřebány do krve; tudíž ty mnohé obtíže. Severový Pilulky pro játra záhy odstra- ní příčinu tím, že játra povzbudí k řádné činnosti, vyženou jedovat- ný z těla ven a upraví zdravou činnost žaludku, jater a střev. Při tom nezpůsobí žádnou nevolnost neb bryzení. V lékárnách; cena 25c. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

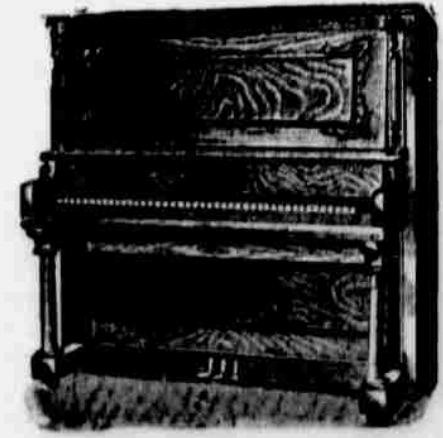
Piana na mírné splátky!

Jsou to piana zaručená. Šestatřicet let v obchodu s pi- any je rekord
A. HOSPE CO., Omaha, Nebr.

Doporučujeme

HOSPEOVA

PIANA.

Jsou zhotovena z Walnut oak aneb mahagonu. Pěkná dě- čka na každém.

Mírné měsíční splátky, anebo za hotové.

Obehraní piana a varhany velmi lacino. Doplate si o ka- talog a ceník. 43-11

A. HOSPE CO.
1513 Douglas ulce. OMAHA, NEB.

Česko-Americký Venkov

nejlepší český hospodářský sborník

nenul by scházeti v řádné české rodině. Obsahuje hoj- nost vybrané četby ze všech odborů hospodářských a do- mácnosti jakož i hojnost užitečné četby zábavné. Vy- chází každý měsíc. Předplatné obnáší \$1.00 ročně.

PRVÝ ROČNÍK "VENKOVA" poskytneme jako pre- miu novým předplatitelům na kterýkoliv náš list za nepa- trný doplatek 25c. Přihlaste se v brzkou, neboť zbylá zá- soba "Venkova" v posledních dnech valně se stěnila.

POKROK PUBLISHING CO.,
1417 19 South 13th Street, OMAHA, NEBRASKA